На рівні підсвідомості – зима,
Вона як люди, цьогоріч слабує,
Щоранку видивлядаюся – нема,
Вона зі мною більше не зимує.

Набіло не прописується вірш,
Без цього не завершити чернетку.
На гульбищах, розгубі бездоріж
Залишила самотнього поета.

І треба, мабуть, тішитись – теплінь,
Чудовий дар химерної погоди,
Та на снігах — завжди чіткіша тінь,
У венах — стугонять прийдешні води.

Чого іще? Лиш горобиний грай
Вишукує для мене білі рими.
У цьому світі вже давно роздрай —
Здається тепло, та насправді зимно...
...

Наталя Дзюбенко-Мейс